

Tâm thần

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bất chấp hết yêu nhau đi”)

Chỉ cần một cái chạm thật nhẹ, May xua tan đi tất cả những nỗi sợ hãi trong tâm trí Hùng.

Tốt nghiệp xong ba năm trung cấp y, May phải chật vật nhiều lắm mới tìm được một việc làm được gọi là ổn định là làm y tá tại bệnh viện tâm thần. Nhiều bạn học cùng May lắc đầu ngán ngẩm, thà đi làm điều dưỡng viên cho nhà giàu để bị coi không khác gì ôsin còn hơn là cả ngày chạy nhong nhong theo mấy thằng điên, May chẳng nói gì thêm. May vẫn luôn tự nhủ với bản thân mình phải hài lòng với công việc này, một công việc đúng nghĩa với tấm bằng trong tay, với những điều mà May đã được học, tại một môi trường làm việc là bệnh viện thực thụ, lại được hưởng lương thưởng điều độ, May chẳng mong chờ gì hơn.

Bệnh viện tâm thần nằm cách xa trung tâm thành phố, từ nhà May chạy xe máy đến nơi làm việc phải mất hơn hai tiếng đồng hồ. Từ chỗ tắm biển chỉ dẫn bằng sắt gỉ sét là một con đường đất nhỏ lọt thỏm giữa hai hàng cây xanh rậm rạp, xung quanh không có lấy nổi một bóng nhà dân, May cứ đi mãi đi mãi cho tới khi nhìn thấy những luống rau xanh mướt lấp ló sau những hàng rào dây thép gai vá chằng đụp. Kể đến đây, May cười rất tươi với Hùng, May nói:

- Vậy là hôm nào chúng mình cũng có rau sạch để ăn.

Hùng bấu môi.

May kể:

- Lúc em vừa mới đến nơi, đã có một màn đón tiếp cực hoành tráng. Một người vội vàng đánh rơi gáo nước đang tưới rau của mình xuống đất, vẫy tay với em rất nhiệt tình, bà cô đó có kiểu tóc không bình thường cho lắm nhưng trông rất ngẫu nhé. – Hai tay May tự túm lấy năm tóc của mình đặt chống ngược lên tả cho người yêu xem khiến anh cười sặc sụa.

Câu chuyện về ngày làm việc đầu tiên của May tiếp tục:

- Rồi có một ông chú ra đón em, chú hỏi tên, hỏi tuổi, hỏi địa chỉ nhà, hỏi nhiều và cụ thể lắm. Chú tự xưng là chú Nam, chú nhận chú cùng quê với em, nhà chú trước cũng gần khu em ở luôn, chú hỏi tìm đường đến bệnh viện có khó khăn không vì chỗ đó thật sự rất khó tìm, đường lại rất xa thành phố nữa. Ông chú ấy thực sự rất ân cần, cũng hiền lành, trông có vẻ rất bình thường...

Hùng ngắt lời:

- Vậy thực ra ông ấy có phải là người bình thường không?

May nói chắc nịch:

- Tất nhiên là không!

Hùng đưa hai tay lên vò đầu.

Rồi May đưa tay vuốt lại mái tóc của Hùng, mỉm cười:

- Đừng tạo kiểu tóc giống như ông chú ấy chứ!

Hùng xua tay, làm điệu bộ giận dỗi:

- Thôi, đừng nói về những chuyện ở đó nữa. Anh thấy nổi da gà rồi này. – Hùng chìa cánh tay của mình ra cho May xem.

Cô gái ngả đầu vào cánh tay của người mình yêu, có một cảm giác rất yên bình và ấm áp, May cất tiếng:

- Đó là công việc của em mà. Em cảm thấy tốt đấy chứ. Dần dần sẽ quen thôi. Sau này nếu lấy nhau, cả hai đứa đều có công ăn việc làm ổn định sẽ rất tốt.

Hùng cảm thấy có chút hổ thẹn trong lòng. Tốt nghiệp đại học đã một năm nhưng Hùng vẫn chưa kiếm được chỗ làm nào tử tế, ban ngày Hùng đi gia sư vài lớp để kiếm thêm vài đồng còm cõi như thời còn sinh viên, tối tối thì cặp sách vở đi học thêm bằng tại chức tiếng Anh.

May đã thiếp đi trên tay Hùng từ lúc nào, chắc hẳn cả ngày nay ở bệnh viện tâm thần May đã mệt nhiều lắm, Hùng nhìn cánh môi May đang hấp háy nửa như muốn cất lời nửa lại đang giữ im lặng, anh thấy thương cô rất nhiều. Hùng nhẹ nhàng đặt đầu May lên gối, kéo chăn đắp cho cô, rồi nhanh chóng anh lại đặt lên bụng mình chiếc máy tính xách tay. Trang chủ của Hùng hiện ra toàn là những trang tìm việc, Hùng soạn email xin việc lách tách trong bóng tối, gửi đi rất nhiều mà hồi âm nhận được thì chẳng có bao nhiêu.

Năm giờ sáng, May đã tỉnh dậy mà không cần nhờ đến báo thức, May nhìn gương mặt xám xịt của Hùng đang ngủ trong lòng vương vấn chút lo âu. Rồi May nhanh chóng quay đi, vội vội vàng vàng rửa ráy, thay áo quần. May xách xe ra khỏi cửa phòng trọ, bầu trời chung quanh vẫn còn âm u, xa xa chỉ có những sợi nắng rất mảnh mảnh vắt hờ hững ở nơi vòm trời, May nhìn chúng, thở một hơi rất dài: “Đi làm thôi!”.

Hôm nay, ông chú hiền lành ngày hôm qua đã trở thành một người khác hẳn, ông ta chạy ào ra đón May với gương mặt cau có kì lạ, ông gào vào mặt cô: “Mày là ai, mày là ai, mày là ai...” những người xung quanh vốn thường im lặng như những bóng ma bỗng dưng bị kích động ai nấy tay xô tay chận hò reo cổ vũ linh đình. May thực sự bị một phen khiếp hãi, cứ đứng im chịu trận cho đến khi những đồng nghiệp khác chạy ra giải vây.

May bảo với Hùng:

- Bác sĩ dặn em là nếu lần sau còn gặp trường hợp bị hăm dọa như vậy thì em được phép sử dụng vũ lực để can thiệp.

Hùng giờ nắm đấm lên cổ vũ May. Nhưng May lại lắc đầu quầy quậy, cô chỉ nói lí nhí:

- Em sợ.

Hùng định nói rằng chưa khi nào anh yên tâm khi cô phải làm việc ở một nơi quái quỷ như vậy nhưng anh lại thôi. Dù sao đó cũng là một công việc, một công việc thực thụ, một công việc thực thụ dành cho May. Nếu Hùng muốn May thôi việc ở đó thì ít ra anh cũng nên kiếm được một công việc tử tế, nhưng thực sự là chỉ bản thân anh còn chẳng xoay sở nổi sao anh có quyền bảo May phải làm theo ý anh. Hùng đành xoa đầu May, thủ thỉ:

- Cố lên, chẳng phải em nói dần dần sẽ quen sao. – Lúc đó Hùng chỉ có một ý nghĩ đơn giản trong đầu là khiến May trở nên mạnh mẽ lên phần nào, nhất quyết anh không thể để lộ ra chút âu lo, e ngại nào của mình để cô thêm bận tâm nữa.

May gật đầu, rồi May lật đật đi mặc màn, xếp chăn gối, May kêu mệt, từ giờ tối nào cũng phải đi ngủ thật sớm để chuẩn bị tinh thần hôm sau đi làm. Cả đêm Hùng ngồi ôm máy tính. Sáng hôm sau khi May đi làm thì Hùng vẫn còn ngủ, hôm sau nữa May cũng đi từ lúc tờ mờ sáng và trở về mệt mỏi như một bóng ma rồi vội vã leo lên giường đi nằm. Càng ngày, càng ít khi hai người có thời gian tâm sự nhiều với nhau, đêm ngủ Hùng cũng chỉ dám vụng về đặt tay lên đôi vai run run của May để cho cô ngủ thật yên. Thi thoảng May như chợt nhớ ra điều gì, hỏi Hùng:

- Anh đã tìm được việc chưa? Đã có nơi nào gọi anh đến phỏng vấn chưa?

Bàn tay ấn phím F5 nhiều lần nhưng hộp thư vẫn trống rỗng. Hùng nói băng quơ:

- Sắp rồi.

May nghe Hùng nói vậy thì mỉm cười rất yên chí. Hùng thì cho rằng anh chẳng thể phân biệt nổi những nụ cười của người anh yêu.

Ở lớp tiếng Anh tại chức Hùng đang theo học bỗng dưng có một người đàn bà tầm trung tuổi mới nhập học. Ngay từ buổi đầu tiên mới vào lớp, chị ta đã tiến đến chọn chỗ ngồi cạnh Hùng, Hùng không thấy mình nên có ý gì phản đối. Chị ta giới thiệu rằng mình đang là nhân viên kế toán cho một công ty lớn, trưởng phòng hiện tại đang chuẩn bị về hưu nên chị tranh thủ đi học thêm cái bằng ngoại ngữ để cạnh tranh cái chức trưởng phòng trong tương lai, Hùng cũng tâm sự với chị về chuyện mình cũng đang chật vật tìm việc làm, thời buổi này sinh viên ra trường nhiều như lợn con mà công việc thì không có để mà chọn. Chị tỏ vẻ đồng cảm với Hùng lắm, nghe chị kể Hùng cũng gật gù. Nhưng phải cái bà chị cũng đã lớn tuổi rồi nên học hành cũng không đâu vào đâu, trong giờ thì hai chị em tâm đầu ý hợp về rất nhiều chuyện. Hùng nói cứ khi nào chị cần giúp về ngoại ngữ thì Hùng luôn sẵn sàng. Chị véo nhẹ vào đùi Hùng, nói thầm: “Tối nào rảnh qua nhà chị phụ đạo cho chị ít tiếng Anh.” rồi chị nháy mắt, đút vào túi ngực Hùng tấm card

của chị, “Công ty chị cũng được lắm, chị lên chức thì phòng vẫn còn thiếu một chân kế toán đấy. Em không học ngành này cũng không sao, có cái bằng đại học là được, có gì thì chị lại phụ đạo lại em chứ sao?”. Hùng thấy lạnh gáy, vội vàng đặt tay mình lên tay chị, ngăn không cho bàn tay đó di chuyển lên cao hơn.

Nhưng tấm card ấy Hùng luôn giữ trong túi áo ngực của mình. Đôi khi có cảm giác nó giống như một tấm vé vàng cho cuộc đời của Hùng vậy, nếu sử dụng nó có thể Hùng sẽ thoát khỏi những bế tắc hiện tại. Nên nhớ, nó chỉ dành cho Hùng thôi, không có chỗ cho May, anh cũng chưa thể tìm được cách nào dành cho cô. Hùng không thể nào ngưng suy nghĩ về tấm vé vàng đó, số điện thoại cũng đã lưu vào máy chỉ trực bấm phím gọi, nhưng không hiểu sao cứ mỗi lần chìm đắm trong cái ý nghĩ thay đổi vận mệnh ấy lại thấy đau nhói ở lồng ngực. Hay là Hùng cứ chọn cách ra đi một mình, cứ thế mà biến mất khỏi cuộc sống hiện tại này và toàn quyền sử dụng cơ hội của anh? Khi tiếng cười của người đàn bà kia vang lên trong điện thoại, Hùng đã cảm thấy cảm giác tội lỗi cứ như dâng trào lên. Không hiểu sao tội lỗi từ đâu tới đã vấy bẩn lên tấm lòng của một người vô tội như anh dành cho May.

Có một hôm, đúng lúc Hùng ngồi thừ ra suy nghĩ thì giật mình nhận được điện thoại của May:

- Hôm nay anh đến bệnh viện dọn vườn thực vật cùng em nhé.

Hùng còn đang ậm ừ thì Mai nhanh nhẩu nói tiếp:

- Có rất nhiều rau, có cả lá nốt, ngải cứu và cả cây nha đam nữa. Anh đi luôn đi nhé.

Hùng dắt xe ra khỏi nhà, không buồn ngoái lại nhìn đám đồ ngổn ngang của mình đang thu xếp dở phía trong vội vàng khóa cửa.

Lần đầu tiên Hùng chạy xe theo con đường mà May vẫn đi làm mỗi ngày, đường bao quanh thành phố rất rộng và rất xám xịt, Hùng tự hỏi khi May ra đi vào lúc sáng sớm và trở về sau những ca trực đêm thì sẽ thế nào? Hùng thấy gai người khi nhìn thấy tấm biển sắt gỉ sét và những hàng rào thép gai dài dằng dặc, những rặng cây xanh ngắt và con đường mòn tăm tối không mấy ai đi tới khiến Hùng cảm thấy khâm phục lòng dũng cảm của May nhiều

hơn.

Đi hết con đường mòn, Hùng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của May đang ngồi ở ghế đá đợi Hùng, bên cạnh May có một người đàn ông mặc chiếc áo kẻ sọc nhàu nhĩ. Thấy Hùng tiến lại gần, May đặt ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Hùng đứng yên quan sát May hồi lâu. May đang trò chuyện với người đàn ông xưng là chú Nam đó, chú Nam đang vừa khóc vừa nói rất nhiều, Hùng nghe hết nhưng không thể hiểu hết câu chuyện đó, đại loại là vợ chú đã đi lạc trên con đường tìm đến bệnh viện này nhiều năm rồi mà chưa thể đến nơi. May đặt tay lên vai người đàn ông tội nghiệp đó, đôi mắt chân tình của cô dám nhìn thẳng vào đôi mắt ngây dại đối diện:

- Chú xem, bạn cháu cuối cùng cũng tìm ra đường đến đây rồi này, tối nay anh ấy sẽ đưa cháu về cùng. Rồi vợ chú cũng sẽ tìm ra chú và đưa chú trở về nhà.

Những giọt nước mắt thương tổn lăn trên gò má nhăn nheo của người đàn ông đau khổ kia đang dần khô.

- Anh có đem kẹo cho em không? – Rồi May quay sang nhìn Hùng.

Hùng chìa ra ba thỏi kẹo bạc hà nhân dâu, nhân dừa, nhân cam. Từ sau lần May kêu là bị viêm họng mà nằm ở đây vì cứ phải luôn la hét đến khản cả cổ, thi thoảng vài ngày Hùng lại thủ túi vài thỏi kẹo bạc hà đủ vị để đưa cho cô.

May bóc thỏi kẹo, đưa cho chú Nam một chiếc màu hồng hồng, ông chú tâm thần nhìn May cười hềnh hếch như con trẻ.

Giây phút ấy, hình ảnh May đọng trong mắt Hùng như một thiên thần vậy.

Quả như lời May nói, vườn thực vật ở nơi này thực sự được chăm sóc rất tuyệt vời, có đôi lúc những người xung quanh làm Hùng giật mình nhưng May đã ở ngay cạnh đó và trấn tĩnh anh. Chỉ cần một cái chạm thật nhẹ, May xua tan đi tất cả những nỗi sợ hãi trong tâm trí Hùng.

Bỗng nhiên, một người phụ nữ hét lên thất thanh, lăn mình giãy giụa đau đớn trên mặt đất, rồi những tiếng hét xảy ra liên tục như một hiện tượng lan truyền, Hùng co rúm người lại. May và những y tá khác vội chạy đến chỗ

người phụ nữ đang lên cơn, giữ chặt người chị ta, lôi xềnh xệch vào phòng bệnh cách ly. Hùng đột nhiên cảm thấy mình không an toàn giữa những con mắt ngây dại xung quanh, liền lùi bước chạy đi tìm May. Qua khe cửa, Hùng nhìn thấy cảnh May và các đồng nghiệp đang làm việc. Tứ chi của người phụ nữ đang gào thét kia bị trói chặt vào bốn góc giường, một người nhanh nhẹn tiêm vào cánh tay bệnh nhân, tiếng hét trở nên kinh hãi và đầy đau đớn, đến phiên May dùng tay bóp miệng người đó và tống vào cổ họng cô ta những viên thuốc đủ màu. Rồi May kêu á lên một tiếng, máu từ lòng bàn tay May chảy ra giàn dụa. Hùng cảm thấy như mình đang được xem trực tiếp những cảnh quay chân thật nhất của một bộ phim kinh dị đáng sợ.

Khoảng nửa tiếng sau hình như mọi sự đã yên bình trở lại, May bước ra khỏi phòng bệnh với bàn tay rớm máu, Hùng hỏi, May bảo:

- Không sao đâu, lúc cho thuốc đã cắn em một cái đấy. Khi hết cơn thì lại chẳng nhớ gì đâu.

Hùng cau mày nhìn vết thương trên tay người yêu.

Một người y tá khác đưa cho May một miếng urgo. May nói:

- Em cảm ơn, đây là lần lên cơn thứ ba trong tuần rồi chị nhớ báo lại cho bác sĩ điều trị nhé.

- Một tuần ba lần như vậy sao? – Hùng ngạc nhiên.

- Có người thì mỗi tuần vài lần, có người thì cả tháng cũng chỉ một hai lần, có người còn cả ngày lẫn đêm một mình không lúc nào ngưng cũng đáng sợ lắm. Bệnh nhân thì có nhiều kiểu mà. Bệnh viện thì có nhiều bệnh nhân. – May nói.

Hùng nhớ đến những đêm không ngủ lo lắng nhìn những vết va đập bầm tím trên cánh tay May, những giọt mồ hôi lạnh không biết từ đâu tới thấm ướt đầm trán cô, kể cả khi ngủ chân tay May vẫn còn quờ quạng như đang vẫy bắt bệnh nhân, luôn miệng tri hô, có khi lại ngọt giọng dỗ dành, có khi lại nhỏ những giọt nước mắt rất đau đớn trong cơn mê ngủ. Giờ khi May đang đi cạnh Hùng, giọng May cũng nghèn nghẹn khi kể cho anh nghe câu chuyện của nữ bệnh nhân lúc này:

- Đó từng là một cô gái rất bình thường, khi tình trạng cũng rất xinh đẹp và dịu dàng nhưng chỉ vì một lần bất ngờ nhận được thiệp hồng của người yêu cũ mà trở nên như vậy đấy. Cô gái ấy đã điên vì tình, vì cứ ngu ngốc chung thủy chờ đợi một người đã lừa dối cô ấy mà sinh bệnh tật. Ở bệnh viện này, mỗi bệnh nhân đều đã từng trải qua một cú shock tâm lý rất đáng sợ, những câu chuyện rất bi đát, đôi khi dờ khóc dờ cười, có những điều đáng sợ đến nỗi người ta phải giấu đi nhân cách và tâm thần của mình.

Hùng cảm thấy sợ, anh sợ những nỗi sợ vô hình đó. Lần đầu tiên, anh sợ cả những giọt nước mắt, những khổ đau, những mệt mỏi, những đau đớn và tình yêu của May. Làm sao anh có thể nở lòng nào mà lìa xa người con gái này?

Hùng lấy tay gạt giọt nước mắt của May, quàng tay qua vai cô, tay còn lại nắm lấy bàn tay bị thương của cô, thì thầm vào tai May:

- Thôi nào, để anh đưa em về. Anh đang dọn dẹp dờ tay ở nhà, còn nhiều việc bề bộn dành cho chúng mình lắm...

Linh Xù